

Chương 3

Tình Cảm Âm Áp Liệu Có Thể Bắt Đầu Từ Em Được Không?

*X*_{in} lỗi.

*Vì anh quá tốt với em,
khiến em cảm thấy sự hiện diện của anh
bên cạnh em là một điều rất tự nhiên, tự nhiên đến nỗi
em đã không quan tâm đến quá khứ và tình cảm của anh.
Bây giờ, em chỉ mong ước.
Chúng ta sẽ quan tâm tới nhau
nhưng sự quan tâm đó sẽ bắt đầu từ em.*

Thật lạ, sau khi chúng tôi vừa quay người rời khỏi khu vui chơi, những hình ảnh vừa rồi, trong nháy mắt giống như thành phố chìm dưới đáy biển, đều tan biến hết.

Tôi kinh ngạc đến nỗi cổ vùng ra khỏi tay bố chạy về phía trước.

“Bố sao mọi thứ đều biến mất thế ạ?”

Không thấy bố trả lời, tôi quay đầu lại nhìn, không thấy bố đâu cả. Tôi vô cùng ngạc nhiên, cúi xuống nhìn mình một cái, thì phát hiện ra tôi không còn mang hình dáng lúc nhỏ nữa, mà đã quay lại với đúng hình dáng khi lớn.

Kỳ lạ quá mức!

Xung quanh chỉ còn lại những đám sương mù mờ ảo.

Không xác định được phương hướng, lại chẳng có đèn chỉ dẫn, những gì tôi có thể làm là đi thẳng về phía trước, cứ thế đi, đi mãi.

Chỉ có điều, trong đầu luôn xuất hiện những hình ảnh ban nãy. Đó hình như là những hình ảnh đã xảy ra khi tôi còn nhỏ. Nhưng có lẽ do thời gian đã quá lâu, nên tôi không nhớ rõ được nữa.

Vậy cậu bé đó là ai?

Giả sử nói gặp nhau chính là duyên phận, thế duyên phận giữa tôi và cậu bé vừa rồi là gì? Những ngày tháng sắp tới, tôi sẽ gặp lại cậu bé chứ?

Một mình trên đường, những suy đoán đó cứ luẩn quẩn trong đầu tôi... Vì tôi thấy cô đơn chẳng? Đang quen có người bên cạnh, đang quen với sự ồn ào, náo nhiệt, nay bỗng chốc tôi chỉ còn lại một mình. Không rõ sau khi lớp sương mù

bao quanh tan hết, khung cảnh gì sẽ hiện ra, không biết đến lúc đó tôi sẽ còn gặp những ai nữa, và cũng không biết sẽ quay lại quãng thời gian nào...

Với nỗi cô đơn đeo bám, tôi cũng không rõ mình đã đi được bao lâu, quang cảnh phía trước cũng sáng dần lên.

Tôi giẫm lên một thứ gì đó xộp xộp, mềm mềm, đó là...

Tôi cúi xuống nhìn, phát hiện mình đang giẫm trên cát, hết sức kinh ngạc khi nhìn về phía trước, một bờ biển xanh thẳm, từng đợt sóng trắng cứ cuộn cuộn trào dâng, vỗ tới tấp vào bờ, phát ra những tiếng rì rào.

Ôi, sao rộng thế!

Tuy trước đây tôi rất thích biển, nhưng từ trước tới giờ, tôi chưa bao giờ ở gần biển đến như vậy, giống như đó chỉ là nơi mà tôi luôn hướng về nhưng khó mà đến được.

Nhưng giờ đây, rõ ràng là tôi đang đứng bên bờ biển.

Biển ở đây không giống với biển được chiếu trên ti vi, luôn xanh thẳm và rất đẹp, biển trước mặt tôi lúc này mang một màu u tối. Màu sắc u buồn của biển lúc này cũng khiến cho nỗi buồn trong tôi bất giác trào dâng, nỗi cô đơn u uất trong lòng như không thể thoát ra được.

Tôi đưa mắt nhìn quanh một lượt, ánh mắt tôi dừng lại trên một dải đá ngầm bên biển có một người đang ngồi trên đó.

Cuối cùng đã gặp được một người để có thể nói chuyện cùng rồi, tôi từ từ tiến lại phía người đang ngồi quay lưng về phía tôi.

“Chào anh.” Tôi thân thiện làm quen.

Người đó nghe thấy tiếng tôi bèn quay lại, tôi nhìn anh ta mỉm cười, lập tức tôi sững sờ.

Người đó chính là... Thần?!

Là Cố Hạo Thần!

Một người nhẹ nhàng, đáng mến như Thần không biết gặp phải chuyện gì mà lại ngồi khóc một mình ở đây? Trong mắt anh lấp lánh những giọt nước mắt, giống như là vô số những vì sao, khiến người ta xót xa và không khỏi ngạc nhiên!

Trong trí nhớ của tôi, anh là một chàng trai có diện mạo khôi ngô, tuấn tú, ánh mắt hiền từ. Phong cách của anh điềm đạm, từ tốn, luôn nuông chiều tính cách nghịch ngợm của tôi, thường ngồi nhìn tôi ăn bánh ga tô hạt dẻ, còn dùng chiếc khăn mùi xoa màu xanh da trời, vụng về lau những chỗ bẩn trên tay tôi...

Từng hình ảnh cứ dồn dập hiện ra như nước thủy triều dâng.

Thần...

Dạo này anh khỏe không?

Nhớ anh quá.

Trong khoảnh khắc đó, những giọt nước mắt nhớ nhung bỗng trào dâng.

Nhưng tại sao Thần đang ngồi trước mặt tôi lúc này lại khóc? Anh ấy có phải là Thần mà tôi đã từng quen không? Sao nhìn thấy tôi mà anh ấy lại có thái độ như không hề quen biết vậy?

Tôi cố gắng nhớ lại, nhưng không nhớ ra được bất kỳ việc gì cả. Lúc này tôi mới phát hiện ra rằng, những gì tôi hiểu và quan tâm đến Thần quả thực quá ít ỏi.

Thần, tên đầy đủ là Cố Hạo Thần, rất thích ăn bánh ga tô hạt dẻ, nguyên nhân là vì tôi rất thích ăn. Lớn hơn tôi một tuổi, từ trước tới nay chưa bao giờ thấy anh làm quen với cô bạn gái nào. Tính cách rất dịu dàng, rất dỗi dẻ...

Tôi cố gắng chấp vá những chi tiết nhỏ lại với nhau, nhưng mạch suy nghĩ của tôi vẫn trống không.

Thật đáng hổ thẹn! Tôi quen Thần bao lâu như vậy, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ là phải tìm hiểu về anh.

Con người không thể lúc nào cũng vui được đúng không? Nhưng từ trước tới giờ tôi lại chưa bao giờ cùng anh ấy chia sẻ những nỗi đau, chưa từng an ủi khi anh buồn.

Với tâm trạng vô cùng áy náy, tôi tiến về phía trước, nắm lấy tay Cố Hạo Thần, hỏi: “Sao anh lại khóc?”.

Thần nhìn tôi một cái, rồi quay đầu, tiếp tục các động tác đang làm dở. Lúc này tôi mới phát hiện ra anh ấy đang vừa khóc vừa gấp máy bay giấy. Bên cạnh anh ấy có mấy quyển giống như vở bài tập, trên các quyển vở có dấu vết của những trang bị xé. Còn xung quanh đôi chân đang ngập trong nước biển của anh có rất nhiều máy bay giấy đang dập dềnh theo sóng biển.

“Sao anh lại khóc thảm thiết như vậy? Đã xảy ra chuyện gì rồi sao?” Tôi căng thẳng và lo lắng hỏi anh.

Nhưng Thần không hề dừng tay, cứ mặc cho nước mắt thi nhau rơi xuống biển. Anh không trả lời tôi, mà ra sức ném những chiếc máy bay giấy đã gấp xong xuống biển, cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Thế nên tôi cũng đành rơi vào trạng thái trầm lặng, cùng anh ngồi trên dải đá ngầm và nhìn ra biển.

Những chiếc máy bay giấy được phi ra liên tục chiếc thì rơi và chìm xuống dưới nước, chiếc lại bay được rất xa.

Máy bay giấy được phi ra biển, có thể sẽ có một chiếc bay qua được biển. Tình cảm của người gấp máy bay giấy, bất kể là nhớ nhung, day dứt, hay là hạnh phúc... cũng sẽ được máy bay đưa tin đi chứ nhỉ?

Thần đang gấp máy bay cho ai nhỉ? Thông tin mà anh ấy muốn truyền tải đi là gì?

Bỗng nhiên, tôi dường như đã hiểu được nguồn gốc những việc anh ấy đang làm, và cả những giọt nước mắt đau thương kia nữa.

Tôi đang chuẩn bị hỏi thì thấp thoáng từ xa có hai cô bé đang tiến lại, trong đó cô bé cao hơn một chút chính là...

Tôi vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, cố mở to mắt, một cái tên rất quen thuộc và cũng rất đáng để ghi nhớ bỗng hiện ra.

Tiểu Anh!

Cô bé đó là Tiểu Anh!

Tôi không dám tin vào mắt mình, nhưng lại cũng vô cùng kinh ngạc và vui mừng. Nhưng câu nói ầm áp quen thuộc vang lên bên tai...

“Thực ra Tiểu Anh rất thích nhìn chị Hy Nhã cười!”

“Vâng, tại vì chị Hy Nhã cười nhìn ngô ngố rất đáng yêu.”

“Cho nên chị Hy Nhã sau này phải hay cười vào nhé, đừng như Tiểu Anh, làm cho những người ở cạnh quan tâm đến mình phải buồn...”

...

Đúng là Tiểu Anh rồi! Nhưng sao cô bé lại ở đây?

Còn nữa, cô bé đi cùng với Tiểu Anh, có phải là bạn mới quen của con bé không?

Cô Hạo Thần đang ở bên cạnh tôi dường như cũng cảm nhận được có người đang đi về phía mình, nên anh dừng việc gấp máy bay giấy lại do dự nhìn theo ánh mắt của tôi.

Thần vốn im lặng, lúc này đây sắc mặt bỗng nhiên thay đổi. Trong ánh mắt anh hiện lên vẻ bất ngờ, day dứt, cuối cùng trong những giọt nước mắt trào ra lại chan chứa niềm vui sướng, hạnh phúc.

Anh vội vàng tuột xuống khỏi dải đá ngảm, chạy về phía bọn họ, sau đó như cơn vũ bão, ôm chầm lấy cô bé đi cạnh Tiểu Anh, giống như lấy lại được một báu vật đã mất, vô cùng căng thẳng và trân trọng.

Một người luôn nở nụ cười đầm đìa như Thần, tâm trạng cũng có lúc bị kích động đến vậy sao?

Rốt cuộc cô bé đó là ai?

Tôi tò mò đi về phía trước, chỉ nghe thấy Thần liên tục lẩm bẩm: “Xin lỗi, xin lỗi...”

Sao vậy nhỉ?

Rốt cuộc đây là chuyện gì?

Mặt biển tĩnh lặng đột nhiên thay đổi bất thường sóng biển cứ ngày càng dâng cao, liên tục vỗ mạnh vào bờ. Bọt sóng bắn lên người khiến cho cơ thể đau rất.

Chúng tôi cảm nhận được sự nguy hiểm, chạy vội vào phía sâu trong bờ. Nhưng mặt đất bỗng rung chuyển, giống như động đất.

Chuyện gì thế này?

Chính vào lúc tôi sợ hãi nhất, cát trên bãi biển bỗng nhiên bị thổi bay lên, giống như một tấm màn ngăn cách tôi với Thần, Tiểu Anh và cô bé đó. Bị ngăn cách bởi tấm màn cát, tôi chỉ lơ mơ nhìn thấy dáng của họ.

Bên tai vọng lại tiếng sóng biển đình tai nhức óc, giống như có một con thú dữ to lớn ăn thịt người đang ẩn nấp đằng sau.

Thần, Tiểu Anh...

Tôi muốn kêu cứu, nhưng cổ họng nghẹn ứ nói không thành tiếng. Tất cả sự việc này quá khủng khiếp, khiến tôi giống như một tượng gỗ chỉ có thể ngây người đứng yên một chỗ. Nước biển dâng lên với tốc độ rất nhanh, ngập chân tôi rồi đến đùi, hông...

Nước biển dâng lên với tốc độ càng lúc càng nhanh!

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Tôi sắp chết rồi sao? Cái chết là như thế này sao?

Hình như ở bên kia tấm màn cát, Thần cũng cảm nhận thấy điều gì, nên quay lại nhìn tôi sắp bị nước biển nuốt chửng, trong mắt anh hiện lên vẻ căng thẳng và sợ hãi.

Không một chút do dự, anh vội buông tay cô bé nhỏ, nhanh chóng lao về phía tôi.

Đừng! Âm thanh yếu ớt truyền qua tấm màn cát.

Không, Thần.

Đừng sang đây, bên này rất nguy hiểm.

Sang đây sẽ chết, tôi không muốn Thần vì tôi mà gặp nguy hiểm! Tôi không muốn vì tôi mà có bất kỳ bất trắc nào xảy ra với Thần.

Nhưng Thần vẫn không để tâm đến mọi hiểm nguy mà lao đến, đưa tay về phía tôi. Cánh tay đó trong nháy mắt xuyên qua tấm màn cát, tôi cũng vội vàng đưa tay ra. Khoảng cách giữa hai cánh tay càng lúc càng gần, càng lúc càng gần.

Chính vào lúc hai bàn tay chuẩn bị chạm được vào nhau, đất trời bỗng nhiên biến thành một màu đen!

Lạ thay, nỗi sợ hãi trong lòng lại rời xa tôi, thay vào đó là một sự yên bình đến lạ thường.

Vì tay tôi đang được bao bọc bởi một hơi ấm.

Khi còn nhỏ, do tôi bị bệnh về tai nên hay bị các bạn ức hiếp, chỉ có Thần luôn đến bên giúp tôi lau tay, sau đó đưa tôi về nhà. Giờ đây, lại một lần nữa tôi cảm nhận được cảm giác bình yên và ấm áp đó.

Đó là Thần. Cuối cùng tôi đã có thể khẳng định được anh ấy chính là Thần mà tôi đã quen, là Thần mà tôi yêu quý.

Từ nhỏ tới lớn, Thần vẫn luôn bảo vệ tôi, giờ đây lại một lần nữa anh ấy bảo vệ tôi.

Mọi thứ xung quanh đã yên ắng trở lại, không còn bão cát, nước biển sục sôi chứng tôi cũng không còn nữa.

Có phải tôi lại sắp phải lên đường mà không biết mình sẽ đi về đâu không? Nhưng lần này tôi không còn phải lo lắng nữa, vì tôi không chỉ có một mình. Tôi cúi đầu, ánh mắt tôi dừng trên tay tôi và tay Thần đang nắm chặt.

Tôi nở nụ cười nhẹ nhàng, trong lòng có một niềm vui ấm áp.

“Thần!”

“Ừ.” Anh nhìn tôi, nở nụ cười quen thuộc.

“Cảm ơn anh!”

Luôn coi anh là chỗ dựa, luôn cho rằng ai cũng có thể rời xa tôi, nhưng Thần sẽ không bao giờ... Nhưng giờ đây, tôi vừa thấy cảm kích vừa thấy xấu hổ. Có lẽ tôi cũng có thể chia sẻ một phần những nỗi đau với Thần, phải vậy không?

Anh ấy xoa đầu tôi giống như trước đây, trong mắt ánh lên vẻ thân thiện, gần gũi.

“Vừa rồi...” Cô bé mà anh ôm là ai? Tại sao Tiểu Anh lại xuất hiện ở đây? Còn nữa, bây giờ hai cô bé đó sao rồi?

Rất nhiều, rất nhiều câu hỏi khiến tôi ngày một lúc không biết nên bắt đầu hỏi từ đâu.

“Vừa rồi, không phải anh không quan tâm đến em, mà là...” Thần đưa mắt nhìn về phía trước, dường như đang thờ dài. “Vừa này tâm trạng anh không được tốt, mong là Hy Nhã có thể hiểu cho anh.

“Không sao đâu, chỉ có điều, hình như em luôn mang lại phiền phức cho anh.” Tôi hít một hơi thật sâu. Thần, làm sao mà em có thể trách anh được?

Anh đã bỏ lại tất cả, cố gắng vượt qua tấm màn cát để cứu em, đã không quản ngại bất kỳ điều gì như thế đã quá đủ để khiến em cảm động suốt cuộc đời rồi!

Chúng tôi tiếp tục đi về phía trước, lại một lần nữa đi trong những đám sương mù bao phủ xung quanh. Nhìn xung quanh, có thể lờ mờ nhận ra bóng dáng của một số ngôi nhà.

Chúng tôi đang đi trên đường sao?

Nhưng đang đi trên đường, sao lại không nhìn thấy bất kỳ ai khác?

“Thần, chúng ta đang ở đâu vậy?”

Dường như anh cảm nhận được nỗi lo lắng của tôi, nhìn tôi mỉm cười, vỗ về: “Không phải lo lắng gì cả, có anh ở đây rồi”

“Vâng.” Tôi gật gật đầu.

Đúng vậy, chỉ cần có Thần ở bên cạnh, tôi không cần phải lo lắng về bất cứ điều gì hết. Anh luôn tạo cho người ta cảm giác an toàn.

Đi bộ trong sương mù bao phủ nên không có khái niệm gì về thời gian, vì vậy tôi cũng không biết cuối cùng mình đã đi được bao lâu. Mơ hồ cảm nhận là vừa rẽ vào một con đường, sau đó nghe thấy tiếng Thần vui vẻ nói: “Đến nơi rồi”.

“Đến nơi rồi?” Tôi nhìn theo ánh mắt của anh, ngay lập tức mở to mắt. Tòa nhà ven đường mà vừa rồi còn nhìn mờ mờ, lúc này đây không hiểu vì sao đột nhiên lại trở nên rõ ràng đến vậy. Còn chúng tôi đang đứng trước cửa một căn nhà nhỏ, trên cửa căn nhà có treo một tấm biển.

“Tư - trường - thời - gian.” Tôi đọc từng từ và thấy thật khó hiểu.

Thần cũng chẳng giải thích gì cả, kéo tay tôi đi vào bên trong.

Đây giống như một cửa hàng bán ti vi, trên tường có treo rất nhiều các màn hình to nhỏ, khác nhau giống như ngọc lưu ly, trên mỗi màn hình đều hiện lên một hình ảnh khác nhau.

“Thần, ở đây... đang chiếu phim sao?”

Cố Hạo Thần chỉ cười mà không trả lời, đi thẳng vào phòng trong một cách tự nhiên, dường như đang tìm một thứ gì đó.

Tôi tỉ mỉ quan sát các màn hình, đột nhiên phát hiện phía dưới mỗi màn hình đều đề tên một người, bên cạnh còn có nút bấm, bên cạnh nút bấm màu ghi đề “Đau buồn”, bên cạnh nút bấm màu hồng đề “Vui vẻ”, còn bên cạnh nút bấm màu vàng thì đề “Hạnh phúc”.

Tất cả những thứ này... rốt cuộc là gì?

Tôi tò mò nhìn xung quanh, cuối cùng phát hiện ra một quy luật. Màn hình ti vi có nút bấm màu ghi đang sáng đều chiếu những hình ảnh khiến người ta đau buồn. Còn trên màn hình ti vi có nút bấm màu hồng đang sáng đều chiếu những hình ảnh làm cho người ta vui vẻ.

Đây có giống như hộp ghi nhớ, bên trong phân thành các ngăn để chứa các hồi ức khác nhau của con người không? Có lẽ nào cũng có hồi ức của Thần trong đó?

Tính tò mò thôi thúc tôi tìm tên của Thần ở bên dưới mỗi màn hình.

“Cố - Hạo - Thần.” Tôi vừa lẩm bẩm vừa tìm, khi đếm đến màn hình thứ mười một thì tìm thấy tên của Thần.

Nút bấm bên dưới màn hình của Thần là màu ghi, điều này chứng tỏ những hồi ức của Thần đều là những chuyện đau buồn sao?

Có khi nào điều đó cũng liên quan đến sự việc xảy ra vừa rồi?

Vừa suy nghĩ vừa đoán, tôi vội vàng ấn nút bấm để tìm đáp án.

Đầu tiên, trên màn hình hiện lên một bờ biển màu xanh thẫm, rất giống với bờ biển tôi nhìn thấy lúc này, chỉ có điều, biển lúc này có màu xanh u tối, còn biển bây giờ có màu sáng hơn.

Từng đợt sóng cuộn tròn đập vào bờ, tạo nên những bọt nước rất khoan khoái.

Trên màn hình bỗng hiện lên hai đứa bé. Cậu bé thì tôi nhận ra, đó chính là Cố Hạo Thần lúc anh ấy sáu tuổi, cô bé đi bên cạnh anh ấy nhìn rất quen, là...

À!

Chính là cô bé mà Tiểu Anh dắt tay trên bãi biển vừa này.

“Anh, chúng mình cùng nhau chơi trò công an bắt kẻ trộm đi. Bây giờ em sẽ bắt anh nhé.”

Cô bé vui vẻ đưa ra ý kiến.

Anh?

Cô bé này chính là em gái của Thần sao?

Nhưng Cố Hạo Thần lại chau mày, dường như cảm thấy cô bé phiền phức quá, nên một mình đi về phía trước.

Cô bé đuổi theo, Thần chạy trốn. Cô bé không tài nào đuổi kịp được Thần, tuy là chạy rất mệt, nhưng cô bé vẫn luôn cười vui vẻ.

Nhưng nhìn điệu bộ của Cố Hạo Thần thì chẳng lấy làm vui vẻ gì, anh ngồi phệt xuống cát và bắt đầu gấp máy bay giấy.

“Máy bay đẹp quá. Anh, em cũng thích máy bay.” Cô bé ngồi xuống bên cạnh, nhìn anh mỉm cười.

Cố Hạo Thần khó chịu trả lời: “Thích thì tự đi mà gấp”.

Cô bé cười toe toét.

“Em thích anh gấp cơ, anh, em cũng muốn có máy bay.”

“Nếu thích thì tự đi mà gấp.” Thần cầm những máy bay đã gấp xong bỏ đi. .,

“Anh...”

Anh quyết định chạy cách xa cô bé một đoạn, cô bé thì lại cho rằng trò chơi công an bắt kẻ trộm bắt đầu, vui vẻ đuổi theo.

Nhưng xem ra Thần lại càng cảm thấy khó chịu, anh cố gắng chạy nhanh đến mép biển, sau đó cố hết sức phi hết máy bay ra xa.

“Anh, máy bay!”

Cô Hạo Thần không thèm để ý đến cô bé đó, lại ngồi xuống bãi cát bắt đầu đập cát. Cô bé nhìn anh trai rồi lại nhìn máy bay, nhìn máy bay rồi lại nhìn anh trai mím mím môi giống như đã hạ quyết tâm rồi bắt đầu lao ra biển.

“Minh phải vớt máy bay về cho anh vui.” Cô bé tự nói với mình.

Cô bé vẫn còn nhỏ, sức khỏe thì yếu. Sóng biển vừa xô đến đã nhấn chìm nửa người. Nhưng máy bay càng trôi càng xa, dần dần không thấy đâu nữa. Còn cô bé cũng theo máy bay, chìm dần xuống biển.

Xem đến đây, tôi nắm chặt tay, nước mắt cứ thế trào ra.

Thần ngốc nghếch kia, mau quay lại nhìn đi!

Nhưng tất cả đã muộn...

Cát mà Cố Hạo Thần đập càng đập càng cao, cho đến khi anh cảm thấy có gì bất ổn, quay người lại để tìm em gái, thì trên bãi biển lúc này chỉ còn lại một mình anh!

Không thấy em gái đâu!

“Em, em ở đâu đấy?”

“Em, em đừng dọa anh!”

“Em, đừng chơi trò trốn tìm nữa. Anh... sợ lắm...”

Cố Hạo Thần gọi hết lần này đến lần khác, sau đó bắt đầu khóc như mưa. Nhưng những âm thanh vọng lại chỉ là tiếng sóng biển đập vào đá ngầm.

Mặt biển xanh bị nổi đầu thương che phủ, dần dần biến thành một màu xám xịt.

Chính vào lúc tôi vô cùng đau lòng khi nhìn thấy cô bé mất tích, thì hình ảnh trước mặt lại chuyển sang một cảnh khác, cảnh trong bệnh viện.

Cố Hạo Thần nằm trên giường bệnh, ánh mắt thất thần. Chú Cố, cô Cố và cả các y bác sĩ trong bệnh viện cố gắng cho anh ăn, nhưng anh chỉ ngẩn ngơ nhìn ra bên ngoài cửa sổ, giống như không biết đến sự có mặt của mọi người xung quanh.

Cô Cố khóc rất thảm thương. “Tiểu Thần, mẹ đã mất em của con, không thể mất thêm con nữa!”

“Nghe lời mẹ, con cố ăn một chút gì đi được không? Tiểu Thần, con nghe lời mẹ được không?”

Nhưng ánh mắt của Thần vẫn vô hồn, bên trong tràn ngập nỗi đau thương xám xịt, khiến cho ai nhìn thấy cũng cảm thấy xót xa.

Có lẽ Thần không thể chấp nhận được sự thật là em gái đã ra đi, nên đã khép chặt trái tim mình.

Khi màn đêm buông xuống, Thần nhìn bầu trời đầy sao, ánh mắt của anh bỗng nhiên chỉ nhìn chăm chú vào một điểm. Anh xuống giường, đứng dựa vào bệ cửa sổ rồi nhìn lên bầu trời đầy sao cầu xin: “Em gái, em là ngôi sao nào vậy? Em đừng ham chơi nữa, em mau quay về được không? Anh sai rồi, anh sẽ gấp cho em thật nhiều, thật nhiều máy bay giấy, vậy nên em mau quay về đi được không?”

Nước mắt anh cứ thế tuôn rơi giống như vô số các vì sao rơi xuống mặt đất.

“Anh thật là tội tệ, đúng không?”

Không biết Thần đã đứng đằng sau tôi từ lúc nào, trong mắt anh hiện lên sự trách móc bản thân, thậm chí còn có cả sự thù hận!

Thù hận bản thân mình sao?

“Thần...” Tôi muốn an ủi anh, nhưng lại không biết nên nói gì.

“Sao anh lại trách em anh phiền phức chứ? Nó là em gái anh, anh là anh nó, anh nên yêu thương nên quan tâm đến nó, sao anh lại đối xử với nó như vậy? Nó còn bé như thế, thậm chí đến máy bay giấy cũng không biết gấp... Tất cả đều do anh không tốt, đều là lỗi của anh!” Trên mặt Thần hiện lên nỗi đau thương và thù hận mà từ trước tới giờ chưa bao giờ tôi nhìn thấy.

Hóa ra cô bé đó là em gái của anh, chẳng trách lúc này khi vừa nhìn thấy cô bé ở bãi biển, anh lại kích động đến như vậy. Lúc đó, chắc trong lòng anh vô cùng hỗn loạn? Anh nhất định cầu mong được em gái tha thứ, hy vọng em gái có một cuộc sống thật tốt.

Chính vào lúc tôi sắp bị nước biển nhấn chìm, anh ấy đã bắt chấp tất cả lao về phía trước để cứu tôi, vì anh ấy cũng rất sợ tôi giống như em gái mình, bị sóng biển cuốn đi mất phải không?

Thực ra, trong lòng anh ấy luôn muốn làm như vậy, không chỉ là để cứu tôi...

Mà để cứu cô em gái mà anh ấy vô cùng yêu thương.

Quen biết Thần một thời gian dài như vậy, tôi lại không hề hay biết trong lòng Thần chứa một nỗi đau sâu sắc đến như thế, tôi đúng là một con ngốc vô tâm.

Chắc là Thần đã tự giày vò bản thân mình một thời gian dài? Nhưng anh ấy không biết sao? Em gái anh nhất định hy vọng anh trai mình có một cuộc sống hạnh phúc, và không muốn nhìn thấy anh mình đau khổ như thế này.

Nghĩ vậy nên tôi nhẹ nhàng tiến về phía trước, dang rộng hai tay ôm lấy anh. Tôi muốn gánh bớt nỗi đau của anh, đồng thời cũng cho anh thêm chút sức lực.

“Em gái anh rất yêu anh, cô bé hy vọng anh vui vẻ chứ không phải là giày vò bản thân như thế này.”

Đúng vậy, có lẽ số mệnh của mỗi người đều có một ý nghĩa đặc biệt.

Rời xa người gần gũi với mình nhất, cũng có lẽ là để cho người đó càng biết cách quý trọng hơn.

Thần thả lỏng người, trọng lượng cả người anh dồn hết lên người tôi.

Tôi nhẹ nhàng nói: “Thượng đế nhất định sẽ rất vui, vì có một cô bé đáng yêu như em gái anh cùng bầu bạn. Có lẽ bây giờ cô bé đang sống trên một ngôi sao nào đó, nếu anh cười với cô bé, cô bé cũng sẽ rất vui và cười với anh, như vậy tất cả các vì sao trên trời đều sẽ mỉm cười vui vẻ.”

Tôi dừng lại một lát, rồi nói tiếp: “Nhưng nếu anh buồn, em gái anh cũng sẽ buồn, như vậy tất cả các vì sao trên trời cũng vì thế mà buồn theo đấy. Thần, anh phải biết cô bé rất yêu anh. Nếu như có thể quay lại quá khứ, cô bé vẫn sẽ đi vớt máy bay giấy cho anh. Nếu như anh có thể gặp lại cô bé, cái mà cô bé muốn nhìn thấy chính là nụ cười của anh”.

“Hy Nhã...” Thần đau khổ nói. “Anh ước là thà rằng anh...”

Anh không nói tiếp nữa, những nỗi xót xa đau thương đã làm cổ họng anh nghẹn ứ lại.

Tôi có thể hiểu được tâm trạng của anh, nước mắt không biết từ đâu cứ thế trào ra.

“Thần, em hiểu được nỗi lòng anh. Nhưng sao anh lại không nghĩ ngược lại, anh có thể thay em gái anh tiếp tục sống thật hạnh phúc. Cố gắng sống hạnh phúc hơn, cố gắng sống có ích với tuổi thanh xuân hơn, cố gắng có được càng nhiều hạnh phúc... giống như sau khi mẹ em qua đời, bố luôn thay mẹ quan tâm, chăm sóc cho em, dành cho em một tình yêu gấp đôi.”

Tôi nghĩ đến người mẹ đã ở trên thiên đường nước mắt lại trào ra, nhưng ngay lập tức tôi đã nghĩ theo một chiều hướng tốt đẹp hơn.

“Có lẽ ở trên thiên đường, em gái anh lại gặp mẹ em, như vậy mẹ em có thể chăm sóc em gái anh đấy. Ha ha...”

Nhìn thấy tôi khóc, Thần vội đứng thẳng dậy, giống như trước đây, vội vàng lấy khăn mùi xoa nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi...

“Hy Nhã, cảm ơn em.”

Cuối cùng, anh đã nở một nụ cười rất tự nhiên.

“Tốt quá rồi, Thần đã cười rồi.” Tôi vui mừng reo lên.

“Ha ha...”

Sau một trận cười to, những nỗi đau buồn cũng rời bỏ chúng tôi mà đi.

Tôi nhìn những màn hình kỳ quặc xung quanh, không hiểu nổi nên hỏi: “Vừa rồi em đã xem hết quá khứ của anh, thật là kỳ diệu. Thần, thế “Từ trường thời gian” rốt cuộc là thứ gì vậy?”

Nếu như vừa rồi, màn hình này chiếu những ký ức của Thần, thế thì chắc cũng phải có ký ức của tôi chứ? Còn có cả của bố nữa? Còn cả của Triệt Dã, Hứa Dực... thậm chí là của mẹ nữa chứ?

“Từ trường thời gian thực ra giống như một cục nam châm, cũng có cực dương và cực âm, cực dương thì ở trong não của chúng ta, còn cực âm thì ở đây, lực hấp dẫn giữa chúng thì có thể vượt qua được khoảng cách thời gian và không gian. Bất kể là thời điểm nào, bất kể ở đâu, chỉ cần đó là những ký ức của em, đều có thể bị hút vào đây cho nên ở đây giống như một kho dữ liệu vẽ ký ức.” Thần giải đáp những thắc mắc của tôi.

Tôi vừa nghe vừa thở dài.

“Thật là kỳ diệu! Thế vừa rồi anh xem ký ức của ai vậy?”

Nét mặt của Cố Hạo Thần đột nhiên thay đổi anh lắc đầu không chịu nói gì hết.

Nhưng tôi có thể ngầm đoán được, có lẽ anh ấy đã xem ký ức của em gái mình, vì có quá nhiều nỗi nhớ nhung đè nén trong lòng, vì thế không thể chờ đợi được nữa nên đã xem quá khứ của em gái.

Hoặc... anh ấy muốn biết, trong ký ức, em gái có oán giận anh ấy không.

Tôi không hỏi thêm nữa, nhưng cảm thấy vô cùng thích thú với thứ gọi là từ trường thời gian này.

“Thần, anh có biết ký ức của bố em ở đâu không? Em muốn xem ký ức của bố, Triệt Dã! Hứa Dực, và cả... mẹ em nữa.” Khi tôi đang định đi tìm, Cố Hạo Thần đã kéo tôi lại, lắc lắc đầu.

“Sao vậy?” Tôi không hiểu ý của anh.

“Mỗi lần chỉ được xem của một người thôi.”

“Hả?” Mỗi lần chỉ được xem của một người? Tôi thần người.

“Nhà từ trường thời gian không phải ai cũng tìm thấy được. Em cũng biết, lúc này chúng ta đến đây, hai bên đường đều có sương mù mù mịt, nếu em dừng sai chỗ, thì lối vào nhà từ trường thời gian sẽ không xuất hiện. Nhưng sau khi em vào nhà từ trường thời gian, cũng chỉ có thể xem ký ức của một người thôi.”

Như vậy có nghĩa là tôi sẽ không thể xem ký ức của bố và mọi người sao?

Nhưng... ký ức mà trong lòng tôi muốn xem nhất có lẽ là của Triệt Dã. Khi câu ấy ra đi, tâm trạng cậu ấy thế nào, tôi rất muốn biết điều đó. Bất kể là phải dùng cách gì, tôi đều muốn được gặp Triệt Dã một lần nữa.

Nhìn thấy tôi có vẻ thất vọng, Thần nói: “Hy Nhã, em có muốn cùng anh đi đến một nơi không?”

Tôi gật đầu.

Trên thế giới này, bất kể đi đâu đều không quan trọng, phải không?

Được gặp Thần là điều hạnh phúc nhất rồi.

Sau khi ra khỏi nhà tù trường thời gian, tôi không kiềm chế được, cố quay đầu lại nhìn, muốn ghi nhớ lối vào của nhà này. Như vậy lần sau tôi lại có thể tìm thấy nhà này, có nghĩa là tôi có thể xem ký ức của mọi người rồi.

Nhưng rất nhanh, lối vào nhà tù trường thời gian đã bị hết làn sương này đến làn sương khác che phủ, dần dần chỉ còn lại một bóng đen lơ mờ.

Còn tôi và Cố Hạo Thần lại len lỏi trong những làn sương mờ mịt nhưng hình như Thần đã biết phương hướng cần đi. Anh rất thông thạo và nắm rõ chỗ nào rẽ trái, chỗ nào rẽ phải.

Anh đi nhanh hơn lúc trước, giống như để kịp chuyến xe cuối cùng. Dần dần, tôi phải chạy bước nhỏ mới đuổi kịp anh.

Kỳ lạ thay, chạy một đoạn đường dài như thế đáng lẽ tôi phải thấy mệt, nhưng tôi không cảm thấy mệt mỗi chút nào.

Bỗng nhiên, bên tai tôi lại vang lên tiếng thủy triều, ở phía trước, Thần đã dừng lại. Tôi nhìn theo hướng anh đang nhìn, lại thấy bờ biển với màu xanh xám.

Cố Hạo Thần nhìn chăm chú vào đụn cát được đắp trên bãi biển, nhìn ánh mắt anh tôi biết anh đang cố gắng kìm nén nỗi đau thương.

Chẳng lẽ anh ấy lại đang tự trách mình sao?

“Anh đã từng ước rất nhiều lần, chỉ cần con bé trở lại, thì bất anh làm gì anh cũng sẽ làm. Chỉ cần để con bé trở lại, anh sẽ cố gắng hết sức, để làm một người anh tốt, sẽ không làm con bé buồn nữa, sẽ luôn quan tâm đến con bé. Anh nhất định sẽ dành thật nhiều thời gian để chơi cùng con bé.”

Anh nói rất chậm, từng câu nói của anh đều chứa đựng một tình cảm rất sâu nặng. Còn ánh mắt anh chỉ chăm chú nhìn vào đụn cát cao cao.

Từ trước tới giờ, tôi chưa bao giờ thấy một Cố Hạo Thần như vậy. Trước đây Thần giống như một siêu nhân có thể giúp tôi giải quyết tất cả mọi vấn đề, bây giờ anh lại giống như một đứa trẻ đang không biết bầu vú vào đâu.

Tôi cảm thấy đau lòng khi thấy Thần như vậy.

“Thần...” Tôi cố an ủi anh, vừa định nói thì bị cắt ngang.

“Anh thường nằm mơ, mơ thấy em gái khóc ở biển, con bé nói: “Anh ơi, em sợ lắm”, con bé nói: “Anh ơi, sao anh không đến cứu em”. Giấc mơ đó giống như thật, rất thật, rất thật...”

Giọng nói của Cố Hạo Thần hơi khàn, nỗi đau hiện lên trong mắt anh khiến tôi không cảm được nước mắt.

Tôi không nén nổi, tiến lại gần phía anh, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, hy vọng có thể an ủi và tiếp thêm sức mạnh cho anh.

Bao nhiêu năm nay, anh ấy luôn tự trách mình như vậy sao?

Thần, anh có thể tha thứ cho chính mình được không?

Lúc này Thần lại nhìn về phía đằng sau tôi.

“Thần?” Tôi không kiềm chế được cũng nhìn theo hướng anh nhìn, phát hiện ra anh đang chăm chú nhìn vào đụn cát đó. Đây có phải là đụn cát mà Thần đắp cho em gái không? Tại sao anh lại chăm chú nhìn đụn cát đến như vậy?

“Em có nhìn thấy con bé không?” Thần bỗng cất tiếng hỏi.

“Cái gì?”

“Em gái anh.” Khi nói hai từ “em gái”, nụ cười trên khuôn mặt anh trở nên rạng ngời.

Em gái?

Tôi nghi ngờ quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy một cô bé với mái tóc ngắn ở phía sau đụn cát. Còn có một cô bé nữa, đó là Tiểu Anh. Hình như hai cô bé đã ở đó từ đầu, đang chơi trò trốn tìm.

Trong tầm nhìn của chúng tôi, hình ảnh của hai cô bé cứ rõ dần lên.

Kỳ lạ, Thần nhìn thấy bọn chúng từ lúc nào vậy?

Vì đã trải qua hàng loạt những sự việc khó giải thích, cho nên lần này tôi cũng không lấy làm bất ngờ cho lắm. Nhìn hai cô bé vui vẻ như vậy đột nhiên tôi cũng rất muốn được vui đùa với chúng.

“Chúng ta cũng chơi đi!” Tôi hồ hởi đưa ra ý kiến với Cố Hạo Thần nhưng anh lại hơi do dự.

Chắc anh ấy đang lo lắng có thể em gái không muốn chơi cùng mình.

“Yên tâm đi, khi em gái anh ra đi, hai người còn nhỏ như vậy, bây giờ anh thay đổi nhiều rồi, nói không chừng có khi em gái anh còn không nhận ra anh ấy chứ.”

Tôi không để cho anh kịp phân trần, vội vàng kéo tay anh chạy về phía Tiểu Anh.

“Chúng tôi cũng muốn chơi cùng, có được không?”

“Chị Hy Nhã, chị đến thăm em đây à?”

Nhìn thấy tôi, Tiểu Anh liền nở nụ cười vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. Cô bé vui vẻ chạy lại phía tôi, ôm chặt lấy tôi.

“Tiểu Anh...” Tôi cũng ôm lấy cô bé, vui đến nỗi suýt khóc. Không thể ngờ được rằng tôi còn có thể gặp lại Tiểu Anh.

Còn cô bé kia thì nghiêng đầu nhìn chúng tôi, đôi mắt trong sáng như pha lê, đẹp tuyệt trần. Tuy vẫn còn nhỏ, nhưng cũng có thể nhận ra được các nét trên mặt cô bé cũng có phần hao hao giống Thần.

Sau này lớn lên, nhất định cô bé cũng sẽ là một người dịu dàng giống Thần.

“Em tên là Cố Khả Tinh, anh chị có thể gọi em là Tinh Tinh.” Cô bé còn tự hào nói. “Em có một người anh trai vô cùng tốt bụng, anh ấy tên là Cố Hạo Thần. Chữ cuối cùng trong tên của hai anh em em ghép lại thành chữ ngôi sao sớm mai”. Thế nào ạ? Rất đẹp đúng không ạ? Bố mẹ đã từng nói với em, ngay từ đầu bố mẹ đã thống nhất với nhau, sẽ để Tinh Tinh luôn đi bên cạnh, làm người bạn đồng hành cùng anh trai.”

Khả Tinh? Một cái tên thật đẹp.

Nhìn thấy cô bé hồn nhiên, ngây thơ như vậy trong mắt Thần lấp lánh những giọt nước mắt, và cả... nỗi đau.

“Chúng ta chơi trò gì bây giờ?” Tiểu Anh băn khoăn.

Tinh Tinh giơ tay đầu tiên, nói to: “Công an bắt kẻ trộm, em muốn chơi trò công an bắt kẻ trộm”.

Ánh mắt của Thần bỗng tối sầm lại, tôi thoáng xót xa, nhưng có một số việc không thể trốn tránh mãi được, chúng ta cần phải học cách đối mặt với nó.

Vậy thì, để giải tỏa nỗi lòng của Thần, nên bắt đầu từ trò chơi công an bắt kẻ trộm vậy.

Trò chơi đã bắt đầu tôi và Tiểu Anh một nhóm, đóng vai công an. Còn Thần và Tinh Tinh một nhóm, đóng vai kẻ trộm.

Hai nhóm đều chỉ định lấy đụn cát làm đại bản doanh, nhưng “tên trộm” Tinh Tinh khôn ranh cứ ở lý tại đại bản doanh, chỉ có Thần chịu ra bên ngoài đi làm ăn, thế nên tôi và Tiểu Anh chỉ có thể đi bắt Thần.

Nhưng mãi mà chúng tôi vẫn không tóm được anh, vì anh chạy rất nhanh, dường như muốn làm cho tôi kiệt sức, anh cứ vờn trước mặt tôi để tôi phải chạy theo. Thật không thể ngờ được rằng, Thần cũng lại có những lúc ranh ma đến thế.

Tôi đuổi theo anh rất lâu, nhưng vẫn không có kết quả gì, còn Tiểu Anh thì đã bỏ cuộc từ lâu ngồi nghỉ trên bãi cát.

Chính vào lúc cùng đường, hơi thở thì dồn dập, đột nhiên tôi lại nghĩ ra một phương án khá hay, tôi giả vờ như không còn hơi sức nữa, nên phải đứng một chỗ để nghỉ. Quả nhiên, Tinh Tinh đã mắc lừa bẫy của tôi, đến cục công an để trộm đồ, liền bị tôi tóm ngay tại trận!

Còn Thần thì quá bất ngờ nên không kịp phản ứng gì.

Tôi cất tiếng cười vang.

“Vừa rồi tôi đã giả vờ để đánh lừa mọi người đấy. Ha ha.”

Tinh Tinh tuy bị bắt, nhưng vẫn cố vùng vẫy. Cô bé hét to: “Anh, anh cứu em, mau đến cứu em...”.

Anh cứu em?

Những từ nhảy cảm đó vừa vang lên, đã khiến tim tôi đập thình thịch, còn Thần thì ngẩn mặt đứng nguyên một chỗ, trong mắt anh ánh lên sự áy náy và xót xa.

Chắc anh đang cảm thấy vô cùng hối hận vì đã không cứu em gái mà để em bị nước biển cuốn đi mất.

Nhưng Thần, việc này không thể trách anh được xin anh đừng tự trách mình nữa, hãy tự mình bước ra khỏi chiếc lồng giam do anh tự tạo ra, được không?

Bỗng nhiên, trên cả bãi biển, những giọng nói, tiếng cười đùa bắt không còn nữa, chỉ còn lại tiếng sóng biển rì rào, nặng nề nhưng lại khó mà rời xa nó, dường như nó muốn nuốt chửng tất cả những thứ trên biển.

Sóng biển đập mạnh đến nỗi khiến người ta phải khiếp sợ.

Tiểu Anh kéo kéo vạt áo của tôi, tôi cười đưa ngón tay trở lên môi.

“Suyt!”

Thời khắc yên lặng này nên thuộc về Thần.

“Anh cứu em! Anh, chị đang không chú ý, anh mau đến cứu em đi!” Tinh Tinh nhìn Thần và lại hét to lên, trong mắt cô bé ánh lên sự mong đợi sâu sắc.

Thần nhìn Tinh Tinh, nở một nụ cười âm áp. Trên khuôn mặt tuấn tú điển trai ấy toát lên vẻ can đảm. Tôi bỗng cảm thấy thật nhẹ nhõm, thoải mái, vì tôi biết, Thần trong ký ức của tôi đã quay trở lại.

“Em, em đừng sợ, anh đến cứu em đây!” Anh hét to.

Thần chạy thật nhanh đến chỗ Tinh Tinh.

Thần, có phải là anh đã nghĩ thông suốt rồi phải không?

Có phải những áy náy, day dứt đã đè nén trong đầu anh bấy lâu nay khiến anh có lúc còn không thể thở được, bây giờ đã tan theo mây gió cùng câu nói: “Em, em đừng sợ, anh đến cứu em đây” rồi không?

Bỗng nhiên tôi thấy thật cảm động, cảm động đến ứa nước mắt.

Đúng thật là hơi tí đã khóc, sao mà mềm yếu thế này!

“Chị Hy Nhã, chúng ta thua rồi.” Tiểu Anh kéo kéo tay tôi.

“Hả? Cái gì?” Hình ảnh khiến tôi cảm động trước mắt đâu rồi.

“Chúng ta thua rồi.” Mặt Tiểu Anh buồn rầu.

“Thua cái gì cơ?”

“Trò chơi ấy chị.”

Trò chơi? À! Bây giờ tôi mới nhớ ra. Vừa rồi, vừa rồi... tôi ngờ người ra quay lại, chỉ nhìn thấy Cố Hạo Thần đang rất vui vẻ ôm Tinh Tinh, trên mặt hai người đang nở nụ cười chiến thắng. Còn Tiểu Anh bên cạnh tôi lại có một khuôn mặt như đưa đám.

Nhưng...

“Không được! Không tính! Vừa xong là vì...” Tôi biện bạch.

“Vì chị không chú ý.” Cả ba người cùng đồng thanh lên tiếng.

Tiểu Anh nhìn tôi về oán trách.

Sao lại trách tôi được, vừa rồi tôi cứ cho rằng trò chơi đang tạm nghỉ ít phút.

“Vẫn không đúng!”

“Không đúng chỗ nào?”

“Chúng tôi là công an, chúng tôi đại diện cho chính nghĩa, cho nên bất kể thế nào, chúng tôi cũng phải là bên thắng chứ.” Tôi tự tin tuyên chiến.

“Được nếu em có bản lĩnh, thì đến bắt bọn anh đi.” Cố Hạo Thần vừa nói, vừa cầm tay Tinh Tinh chạy thật nhanh.

“Ha ha, được, chúng tôi sẽ bắt được hai tên trộm đáng ghét này.” Tôi và Tiểu Anh lại đuổi theo.

Cả bãi biển đều vang lên tiếng cười rộn ràng của chúng tôi, sự âm áp này khiến cả bầu trời đột nhiên chuyển thành màu xanh sáng ngời.

Biển và chân trời dường như hòa vào làm một, khiến người ta không xác định được ranh giới.

Chơi được một lúc, cả bốn người chúng tôi đều cảm thấy mệt, cùng nhau nằm dài trên bãi biển ngắm trời mây. Nhưng vẫn chưa kịp lấy lại sức, Cố Hạo Thần đột nhiên đứng dậy, nhìn mặt biển xanh thẳm và nói: “Đến lúc phải đi rồi”

“Hả?” Mệnh lệnh đột xuất như vậy khiến tôi không kịp phản ứng.

Anh nói xong liền quay người đi thẳng về phía trước, không ngoái lại đến một lần.

“Thần?” Tôi vội vàng chạy đuổi theo. “Anh định đi đâu vậy?”

Anh chỉ nhìn thẳng về phía trước, không trả lời.

“Thế còn Tinh Tinh thì sao? Anh không nói cho con bé biết anh là ai sao?”

Mắt anh bỗng sáng lên, nhưng anh vẫn không nói gì.

“Thế thì... cũng nên nói một câu từ biệt với con bé chứ.”

“Anh, anh đi đâu vậy?”, Tinh Tinh và Tiểu Anh cũng ngồi dậy, chạy về phía chúng tôi.

Cố Hạo Thần quay người lại, cười và nói với Tinh Tinh: “Anh... anh phải đến một nơi rất xa”.

“Một nơi rất xa?”

Chắc cô bé không biết được rốt cuộc nơi đó xa đến thế nào, nhưng tôi thoáng thấy, có lẽ nơi đó xa đến nỗi... sẽ không bao giờ gặp lại được nữa!

Cho nên Thần, anh không thể cứ thế đi mà không nói gì với con bé.

Lúc này tôi mới phát hiện ra, trong lòng anh vẫn chưa hoàn toàn được giải tỏa. Tuy anh đã nói lên được câu nói mà anh ấp ủ trong lòng bấy lâu đã làm được việc mà đến trong mơ anh cũng mong ước được làm, “cứu” Tinh Tinh, nhưng anh vẫn không đủ dũng cảm để tìm hiểu suy nghĩ của em gái, vẫn không đủ dũng khí đối mặt với phản ứng của Tinh Tinh sau khi biết anh là anh trai.

Cố Hạo Thần, anh ấy vẫn còn sợ hãi! Anh ấy vẫn đang trốn chạy!

Đúng thật là... ngốc nghếch!

“Tinh Tinh, em có biết anh ấy là ai không?”

Tôi phá vỡ sự im lặng giữa họ, nói. “Đây là ai? Em nói cho chị biết, em có nhận ra ai đây không?”

Tinh Tinh từ từ nhìn về phía Cố Hạo Thần, chăm chú nhìn anh.

“Hy Nhã, em...” Thần sợ hãi ngăn không cho tôi nói.

“Anh!” Tinh Tinh do dự cất lên một tiếng cắt ngang câu nói của Thần.

Tiếng “anh” này và bao nhiêu tiếng “anh” cô bé gọi ban nãy không giống nhau. Tôi đã hiểu, Cố Hạo Thần đương nhiên còn hiểu rõ ràng hơn tôi.

Giống như xác nhận lại, Tinh Tinh lại cất tiếng gọi một lần nữa: “Anh!”

Người Cố Hạo Thần hơi run lên, anh bị kích động, không dám thừa nhận. Anh căng thẳng đến nỗi hai tay đang buông thõng bên người, bàn tay cứ nắm lại rồi thả ra, thả ra rồi nắm lại.

Cố gắng lên, Thần!

Tôi thầm cổ vũ cho Thần.

“Anh!” Tinh Tinh lại cất tiếng gọi một lần nữa.

“Tinh Tinh, là anh đây.” Cuối cùng anh đã lên tiếng, giọng nói của anh khàn khàn, giống như đang cố gắng hết sức để dồn nén một thứ cảm xúc nào đó.

Tinh Tinh, là anh đây.

Trong câu nói này, giọng nói vô cùng dịu dàng, ẩn chứa bao tình cảm sâu nặng.

Một câu nói đẹp đẽ êm tai, giống như một cơn gió dịu dàng thổi qua. Ngay cả nơi mềm yếu nhất trong lòng cũng bị chạm tới.

Nét bần khoăn, do dự trên mặt Tinh Tinh bỗng chốc tan biến, cô bé nở một nụ cười tươi, cố gắng hết sức lao vào lòng Cố Hạo Thần. Còn Thần thì lại cố tỏ ra thật vững chắc để đón nhận cơ thể bé nhỏ của em gái.

Tinh Tinh nũng nịu trong lòng Thần, sau đó ngửa mặt lên vừa cười vui vẻ vừa hỏi: “Anh, sao bây giờ anh mới đến? Em cứ chờ anh đến đón em về. Anh không tốt, làm em phải chờ anh bao lâu”.

Tuy là trách móc, nhưng trong giọng nói của cô bé lại không có chút trách cứ nào, mà giống như đang làm nũng.

Trong giây phút đó, nước mắt của Thần cứ thế trào ra. Tinh Tinh thấy vậy lo lắng, vội vàng đưa đôi bàn tay bé nhỏ lên lau nước mắt cho anh.

“Anh, sao anh lại khóc? Anh, anh đừng khóc, có phải Tinh Tinh đã làm sai điều gì không? Anh...” Cô bé giống như đứa trẻ mắc lỗi cứ lo lắng không yên. Em không vót được máy bay giấy cho anh, có phải vì thế mà anh vẫn giận em không?”

Cố Hạo Thần vội vàng lắc đầu.

“Không, là do anh không tốt, đáng lẽ anh không nên bực mình với Tinh Tinh, anh không nên...”

“Trên đời này, anh là người anh tốt nhất.” Tinh Tinh không cho anh nói những câu không tốt về mình. Anh sẽ đắp các đụn cát thật cao, anh sẽ cùng em chơi trò công an bắt kẻ trộm, anh sẽ gấp những chiếc máy bay giấy mà bay được rất cao rất xa... Anh của Tinh Tinh là người giỏi nhất!” Cô bé vừa vội vàng nói vừa dùng đôi bàn tay bé nhỏ đáng yêu không ngừng lau nước mắt cho Cố Hạo Thần.

“Tinh Tinh... cũng là cô em gái tốt nhất trên đời này.” Cố Hạo Thần, ôm chặt Tinh Tinh vào lòng, cố hết sức ôm thật chặt.

Đó là cái ôm của sự nhớ nhung bao tháng ngày qua.

Nhưng một điều kỳ diệu đã xảy ra, sau khi ôm em xong, hình ảnh của Thần cứ thế mờ dần đi giống như một bức tranh cát lóng lánh...

“Thần!” Tôi hét hoảng cất tiếng gọi.

Cố Hạo Thần nhìn tôi cười, cả cơ thể anh từ những hạt cát biến thành một làn sương mù nhẹ.

“Hy Nhã, cảm ơn em. Tuy thời gian đầu anh luôn thương yêu chăm sóc em giống như em gái mình, nhưng sau này lớn lên, anh biết rằng em gái anh sẽ

không bao giờ quay về được nữa, đối với Hy Nhã, cả đời này anh luôn muốn được bảo vệ em, đó là điều không bao giờ thay đổi.”

Thần đưa tay ra, anh muốn xoa đầu tôi, nhưng những ngón tay anh lại xuyên qua tóc tôi. Nhưng tôi vẫn cảm nhận được tình cảm của anh, một tình cảm vô cùng ấm áp.

Thực ra, người nên nói lời “cảm ơn” phải là tôi mới đúng. Được gặp Thần ở đây, quả là một điều tuyệt diệu.

“Thần...”

Tôi rất muốn nói cho anh nghe những tình cảm của tôi, nhưng hình ảnh của Cố Hạo Thần đã tan biến vào trong không khí mất rồi.

Trước mặt tôi giờ đây là khoảng không, giống như anh chưa từng xuất hiện vậy.

Tôi giật mình quay đầu lại, Tinh Tinh và Tiểu Anh cũng đã biến mất.

Mặt nước biển xanh thẳm, bãi cát vàng óng, ánh mặt trời cũng dần tan biến.

Tiếng sóng biển càng lúc càng xa, càng lúc càng xa...